

LATALEC (1) sb m

Pierwsze a pochylone, drugie jasne; e prawdopodobnie jasne (tak w -ec).

sg N latalec. ◇ [pl N latałcy.]

Sł stp w innym znaczeniu, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

1. *Ten, który lata przy pomocy skrzydeł; tu prawdopodobnie przyzwyczajony do latania (o Dedalu):*

*Y což czyniŃz/ powiáda/ Icáre przecž raczyŃz Ták śmieie pod wiátr buiać [...] Bacž żeś nie ná Ńwych
Ńkrzydłách/ iam latalec Ńtary/ Mym tropem śieczę powietrze RybGęśli C.*

2. [Zły duch: Succubi, sunt demones qui sub specie muliebri viris subijciuntur, vt incubi qui mulieres ineunt. Lathalci *Cerous F40 323v.*]

Cf **LATAWIEC**

BZ